

Szőnyi Iskolai Tükör

3. évfolyam

Szőnyi Iskolai Tükör

**Körkép a Szőnyi Benjámín
Református Általános
Iskola 2020/2021-es
tanévről**

Szerkesztette: Sulyok Csaba

**Lektorálta: Bacsáné Lévai
Krisztina**

**Fotók: Kádárné-Zsoldos Edit,
Pixabay.hu, Sulyok Csaba,
Szerzőink**

Hódmezővásárhely, 2021

Köszöntő vers

Zűrös tanév volt ez is,
labilis, rumlis,
bezárva kérdésekbe,
maszkos lélegzetbe,

de léptünk most szaporább,
indulni kell tovább,
hol a zaj, hol a csend felé,
ringó jászol elé!

Sulyok Csaba

Kutatómunka – A Hargita

Csáki Sámuel (8/a) írása

A Székelyföld földrajzi és néprajzi középpontja a Hargita, amely vulkanikus eredetű hegláncolat, kb. 70 km hosszan nyúlik el a Székelyföldön.

A székelyek számára a Hargita szent hegy, amelynek legmagasabb csúcsa a Madaras, 1801 m magasan. Ide minden magyar embernek legalább egyszer érdemes ellátogatnia. A Hargita Tamási Áron számára nagyon sokat jelentett, azt mondta: „Azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne.”

A Hargita olyan hely, ahol minden magyar ember otthon érezheti magát. A székelyek vendégszeretete, sajátos humora, életszemlélete miatt az ide látogatóknak maradandó élményben lehet része. A történelem és a természet teremtő ereje érződik a hargitai embereknél, amely sajátosan nehéz, de nemes életformát is jelent.

A Madaras mellett a Csicsói (1755 m) és a Madéfalvi-Hargita (1709 m) hegycsúcsai is jelentősek, innen felejthetetlen szép tájat láthatunk. Hargitafürdő és a Kossuth-szikla is jeles települése és tája a Hargitának.

A Tolvajos-tető történelmi emlékhely: a három fakereszt a székely magyarság fontos eseményeit őrzi. Az első a csíksomlyói búcsú emlékére, a második Márton Áron püspök és a harmadik a megmaradás emlékére készültek.

Én is jártam a madarasi Hargitán, ahová traktorral mentük fel az osztállyal. Megcsodálhattam ennek a tájnak a szépségét és ekkor ismertem meg Tamási Áron Ábel regényéből is néhány részletet. Itthon megterveztük a családdal, hogy együtt is visszamegyünk a Hargitára.

Bocsánat

Petrényi Dorina (7/b) verse

Apa, tudom sok rosszat tettem,

A szívedet is összetörtem.

Had kérjek még egyet!

Bocsáss meg énnekem!

Kérlek hallgass végig engem,

Tudom, már sokszor kértem!

Had kérjek még egyet!

Bocsáss meg énnekem!

Kérlek, hidd el, én megbántam,

Legók, meg a kupi, bocsánat!

Had kérjek még egyet!

Bocsáss meg énnekem!

Őszintén sajnálom, amit tettem,

De visszafordítani nem lehet!

Had kérjek még egyet!

Bocsáss meg énnekem!

Bikakaland

Gyebrán János (6/a) írása

Jó estét, jó szurkolást kedves olvasóim!
Tegnap fekete bikapata kopogott a hódmezővásárhelyi pepita patika köveken.

A vágóhídról elszabadult egy bika. Rengeteg autót összetört. A Nagyállomáson a mozdonyt is megpróbálta felborítani. Hívták a mentőket, a tűzoltókat, a katasztrófavédelmet, a rendőrséget, a polgárőrséget. A megvadult állat a Kossuth tér felé szaladt, ahol éppen ünnepség zajlott. A fél város az utcákon tolongott. Volt ám nagy sikoltozás! Mindenki futott, amerre látott. Még a nagy harangra is felmásztak az emberek. Próbálták megállítani a bikát, de nem sikerült. Egy kigyúrt fazon lépett ki a tömegeből. Bevárta az Andrassy utcán a tram-train sínjén, és szarvánál fogva tartotta, amíg a katasztrófavédelem el nem kábította. Miután elvitték az állatot, a fiatalemberrel senki sem foglalkozott. Nem köszönték meg neki a segítséget.

Drága olvasóim, szomorú, hogy ilyenné váltak az emberek! Én azért ismeretlenül is megköszönöm, és kívánok sok szerencsét az ismeretlen hősünknek!

Toldi jellemzése

Mucsi Nándor (6/a) írása

Az előhang első pár sorában Toldi Miklós emléke rémlik fel.

Magunk elé képzeljük magas termetét, erős karjait. A csatákban félték a nevét, erejét, hangját, ami olyan mély volt, mint egy mennydörgés. Ma keresve sem találnánk olyan férfit, aki bátran nekimegy bármilyen ellenségnek. Annyira nem hétköznapi dolgokat vitt véghez, ami számunkra hihetetlen. Bár igaz, hogy nagyságához méretes fegyverei voltak.

Toldit mindenki tisztelte, kivétva a tetteivel a hősies dicsőséget magának.

Marci és a mártélyi kirándulás

Berecz Emese (3/a) írása

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kisfiú. Ezt a kisfiút úgy hívták, hogy Marci. A 8 éves Marci nagyon szeretett labdázni, verekedni, szaladgálni. Szeretett társaival fogócskázni, bújócskázni. A játék hevében mindent szabadnak érzett. Kardozás közben nem figyelt, és letörte a fák ágait. Focikapunak használta a bokrokat. Nagyon nevetett, mikor riadtan repültek fel a megijesztett madarak, és potyogtak le a tojások. Sokszor még céltáblának is használta. Ha nem volt társasága, viccből a fák ágait veregette, s potyogtak le a levelek, bogyók, virágok. Fogócska közben rálépett a bogarakra, s nem is sajnálta őket.

Szülei, amikor figyelmeztették, hogy ne bántsa a bogarakat, bokrokat, fákat, virágokat, nem értette, miről beszélnek, hiszen észre se vette, mit tett.

Egyik szombati nap a család elutazott az elvarázsolt mártélyi erdőbe. Az erdő egy holtág körül fekszik. Tavasszal olyan, mintha hó esne, hiszen a nyárfák termése mindent ellep. Sárgán virágzik a nőszirmos és lilán a fekete nadálytő. A család leterítette a tisztásra a tó mellé a plédet, elővette a piknikkosarat. Miközben a szendvicset ették, itták az üdítőt, az anyuka mesélt egy legendáról. A kishúga és ő leültek, és hallgatták.

Így szólt: ebben az erdőben él egy tündér. Minden rosszcsond gyereket, aki bántja a természetet, átváltoztat olyan élőlényé, amit bántott. Csak akkor változtatja vissza, ha megérti, hogy milyen nehézséget okozott. Ha nem érzi át, örökké az erdőben marad.

A nagy evés és szabad levegő hatására a szülőket és a kistestvért elnyomta az álom. Marci azt gondolta, biztos csak babona, és az első arra járó katicabogárnak letörte a szárnyát. A tündér nyomban megjelent. Nem mondott semmit, csak lebegett, gyönyörű, rózsaszín virágokból készült ruhájában. A katicának visszavarázsolta a szárnyát, Marci pedig törött szárnyú katicává változott. Mire fölnevezett, a tündér már nem volt sehol. Nagyon megijedt. Próbálta felébreszteni szüleit, de hangját nem hallották, kicsi lábával csiklandozta őket, ezért álmukban messzire söpörték. Próbált visszarepülni, de nem volt szárnya, így nem tudott. Meglátta őt egy éhes sárgarigó. Próbált menekülni, futni. Sikertelenül egy virág alá bebújnia, de épp ekkor tépte le valaki. A sárgarigó még katica alakban is felismerte a fészket dobáló Marcit.

-Miattad törték össze a tojásaim! - mondta dühösen, és kitérte a száját, hogy bekapja.

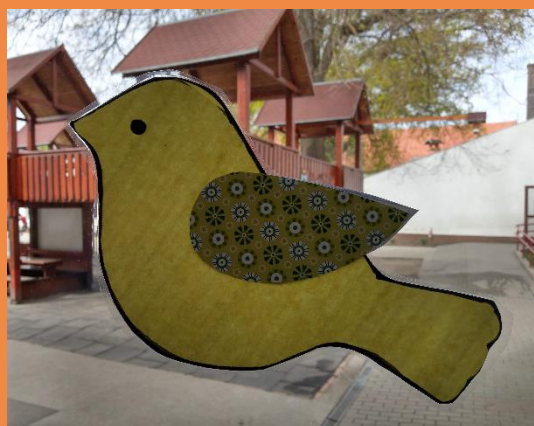
Ekkor egy egérke ugrott ki a bokrok közül, és sietett segítségére. Gyorsan elkapta, és az ágak közé rejtette.

-Sajnos nem vagyunk biztonságban, mert valaki leverte a gallyakat, így a búvóhelyünk tönkrement. Enni is adnék én neked, de sajnos nincs eledelem, mert valaki leverte a bogyókat a bokrokról, és a gombákat is szétrugdosta valaki.

Marci nagyon hálás volt az egérnek, és csodálkozott, hogy miért is segített rajta? Nagyon elszégyellte magát, hiszen rájött, hogy az egérke által felsorolt minden problémának ő az okozója. Rácsodálkozott, hogy a bokrok menedéket és ételment jelentenek a kisebb állatok számára, a fák fészkelő helyet, a mókusoknak otthont. Ha bántja az állatokat, nem tudnak elmenekülni a ragadozók elől. Ha bántja a növényeket, nem lesz hova bújniuk. Ez nem csak az erdőben, hanem a városi parkokban is így van. Számukra nincs gyógyszer, orvos, csak úgy maradhatnak fent, ha mi vigyázunk rájuk. Megbánta minden cselekedetét, mellyel kárt okozott. A jó tündér nyomban megjelent, és azt mondta:

-Most már visszaváltoztatlak, mert megértettél mindent!

Marci rohant vissza a szüleihez, örülve, hogy újra kisfiú lehet. Olyan kisfiú, aki tiszteli és szereti a természetet. Soha nem felejtí el, a Mártélyon kapott élményt. A kaland óta lelkes természetvédő.

Csak egy spricc és sicc!

Szalai Krisztina (3/a) írása

Egyszer megtámadott minket egy COVID 19 nevű vírus, ami fölborította az egész életünket. Miatta nem mehettünk isibe, online tanultunk, nem találkozhattunk rokonokkal, barátokkal. Karanténban volt az egész világ, és mindenkinek maszkot kellett viselnie. Ez borzasztó volt!

Azon gondolkoztam, hogyan lehetne legyőzni ezt a vírust. Úgy éreztem, egyedül ezt nem tudom megtenni, mert még kicsi vagyok ehhez. Eszembe jutottak a barátaim. Úgy gondoltam, hogy mentőakciót szervezek! Az iskolában megkértem a barátnőimet; Flórát és Kittit, hogy segítsenek, mert együtt sokkal erősebbek vagyunk.

-Hogyne segítenénk, örömmel! Mi is utáljuk ezt a csúnya vírust!

A következő szünetben elkezdtünk beszélgetni arról, hogy mi pusztíthatja el ezt a furcsa alakú, ártalmas jószágot, ami sok embert megbetegít.

- Nekem van egy ötletem! – mondta Flóra.

- Hallgatunk! – mondtuk.

- Keressük meg, hogy hol lakik, fogjuk el, és zárjuk be egy erős dobozba!

- Ez azért nem jó – mondtuk mi – mert már elterjedt az egész világon, és nem egy helyen lakik.

- Figyeljetek csak! – mondtam én- Inkább arra jöjjünk rá, hogy mi pusztíthatja el, és mi az, ami miatt nem talál meg minket.

- Én tudom mi a gyenge pontja: a tisztaság. – mondta Kitti.

- Ez igaz, de hogyan valósítsuk meg?

- Úgy, hogy mentőakciót szervezünk és a mentőakciónk lényege az lesz, hogy mindig legyünk egymás közelében és mind a hármunk keze ügyében mindig legyen kettő, pici, messzire lövellő, megaerős fertőtlenítő spray.

Egyik délután az iskolából hazamenet az utcán éreztük, hogy valaki figyel minket. Hátranéztünk és megláttunk egy labda alakú tüskés szörnyet! Ijedtemben felkiáltottam:

- Ez a koronavírus! Elő a fertőtlenítővel és spricceljétek rá mindet!

Előkaptuk a fertőtlenítőt, csak úgy spriccelt mindenfelé a fertőtlenítő. Erre a COVID megijedt és eliszkolt. Felkiáltottunk örömmünkben és ujjongtunk, hogy:

- Éljen! Megcsináltuk! Hurrá!

Így győztük le a COVID 19-et.

Aludttej

Elek Hanga (3/b) írása

Erre-erre itt a friss tej, csak száz az ára, csak száz!

- Gyere apám erre-erre és vegyük azt a friss tejet!

- Jól van, jól van megyünk már csak várjál!

Tip-top, rics-recs itt a mézes krémes rétesem.

- Légyszi apa a tej nem kell de ez lé...

- Nem, nem, nem a tej marad a vackod megy.

Otthon asztalnál a család.

- Igyunk akkor a tejből. Ez a tej aludt!

A széken ülő gyerek

Egy történet a kötődésről

Elek Hanga (3/b rajz) és Koncz Dorka
(3/b szöveg)

1. fejezet

A széken ülő gyerek

Volt egyszer egy Ákos nevű gyerek, akinek volt egy széke az iskolában.

- Aliz néni! – jelentkezett Ákos - Ki mehetek mosdóba?
- Igen, kimehetsz.

Ákos visszajött, de akkora Ákos meglátta, hogy a kedvenc székének a lába el van törve. Ákos olyan szomorú volt, hogy ki se ment a WC-re, hogy ne bukjon le. És mikor följöttek az osztálytársai bejöttek és meglátták, hogy Ákos sír.

- Miért vagy fent Ákos? - kérdezte Judit.
- Eltört a székem lába!

2. fejezet

Az új szék

- Jó napot! – köszönt Ákos.
- Ákos, mit akarsz?
- Új széket szeretnék venni – mondta Ákos.
- Ez jó lesz?
- Tökéletes – szólt a kisfiú. Ákos bevitte az iskolába az új széket.
- Jaj, de jó meleg van! - szólt az új szék.

3. fejezet

Újra a széken

- Ákos, ne billegj! – szólt a tanár.

- Ne, ne, hagyd abba! – mondta a szék.

Ákos telefonhívást kapott, hogy a széke holnap kész. Ákos örült, hogy a széke visszatér. A másik szék visszament a gyárba.

A Szőnyi fája

Szép Írisz Nadin (3/b) írása

Fánk évek óta az iskolánkban van.

Minden gyerekre csak néz, bár mi nem látjuk.

Örömmel figyel mindenkit, mi őt nagyon szeretjük.

Szoktunk játszani körülötte sokat, gondolom szereti ezt.

A gyökerei körül szoktunk lenni.

Amikor valaki bánatos, mindig megvigasztalja a fa.

Nyáron virágzik, a termése ősszel lehullajtja a magjait.

Mi csak örülünk neki, ő csak meg néz ránk.

Milyen csodás ez a fa, ami évek óta itt van.

A várról lehet látni őt, meg ő is lát minket.

Ő nem tud menni messzire, mert a talajban van a gyökere.

Van egy másik fa is, de róla nem tudok beszélni.

Többet már nem mondok, ha eljössz a Szőnyibe, te is láthatod ezt a fát.

Vége

„Trianon 100”

Barabás Samu kolozsvári ref. esperes az Ótemplomban

1920. június 13-án Barabás Samu kolozsvári ref. esperes tartott prédikációt az Ótemplomban. Az eseményre kilenc nappal a trianoni békediktátum aláírása után került sor, az ország még fel sem ocsúdhatott a szerződés tragikus következményeiből. A vasárnapi prédikációról tudósító cikk az esperes szavait a kérlelhetetlen és egyértelmű tiltakozás megnyilvánulásaként festi le:

„Lelkekbe markoló, veséig ható, valóságos apostoli szózat erejű volt [a prédikáció] (...). Még ilyen hatalmas szónoklatot és az eleven húsba vágó tiltakozás nem hangzott el Vásárhelyen (...).”

A békediktátummal kapcsolatban egy megvető jelzõt használ, majd a prédikációt a teljeskörű ellenállás csatasorába állítja, kiemelve az új határokkal elválasztott magyarság összetartozását.

„(...) a papirrongy-béke ellen, de egyúttal gyönyörűbben még nem aposztrofálta emberi alak, hogy mily elszántsággal, végsőkig való testvéri hűséggel és tüzes faji összetartással kell erdélyi – atyánkfiaival együtt dolgoznunk elszakított területeirészeink felszabadításáért, mert máskülönben az anyaország is csak élő halott életben tengődhet.”

A prédikációról tudósító utolsó mondat a revíziós törekvéseket jeleníti meg:

„Ne mondjunk le soha semmiről, ami ezeréven át a mienk volt s akkor eljön még a dicső feltámadás!”

Barabás Samu Hódmezővásárhelyen való tartózkodása alatt Csáky Lajos tiszti főügyésznél lakott, ahol egy női küldöttség is felkereste:

„A leírhatatlanul nagy hatású beszéd után özv. Nagy Sándorné úrasszony vezetésével egy női küldöttség kereste föl Barabás esperest Csáky főügyésznél lévő lakásán és meleg köszönetet mondott neki a felejthetetlen templomi, ünnepi szózatért.”

Az említett özv. Nagy Sándorné úrasszony elképzelhető, hogy Soós István polgármester édesanyja volt.

Barabás Samu tősgyökeres székely származású ember, 1916-ban kénytelen elhagyni Kolozsvárt, és Magyarországra menekülni.

Később Kabán lelkipásztor, valamint Bethlen István miniszterelnöksége alatt két ízben országgyűlési képviselőnek is megválasztották (vidovszky.hu).

A város közvetlen érintettsége - Trianon következményei által - később is felfedezhető. Ilyen például a Máramarosszigeti Református Jogakadémia Hódmezővásárhelyre való átköltöztetése. A jogakadémia ügyeivel foglalkozó intéző bizottság tagjai között megtaláljuk az előbb említett Csáky Lajos tiszti főügyészt is. Az iskola és a tanári kar egy részének átköltöztetésére 1921 júliusában került sor (Presztóczki 2006, 176. p.).

Forrás:

Vásárhelyi Reggeli Újság. 1920. 06. 15. 3.p.

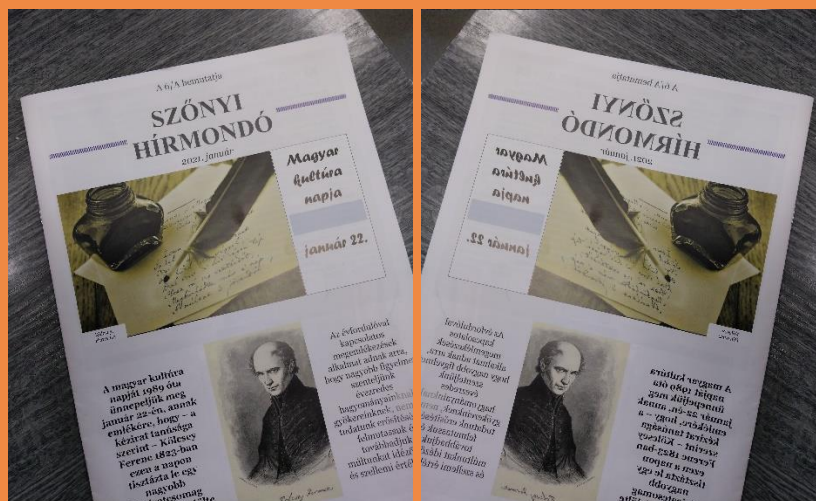
Presztóczki Zoltán: Hódmezővásárhely első főiskolája. In: A Hódmezővásárhelyi Szeremlei Társaság Évkönyve (2006)

A Vidovszky család:

<https://www.vidovszky.hu/index.php?site=press>

/view.php?id=1110668400, utolsó letöltés 2021. 05. 04.

Sulyok Csaba

Ki volt ott?

Halmi Dávid (Bethlen Gimnázium végzős diákja, a Szőnyi Iskola egykori tanulója) írása

„A szabadság nem a zsarnokság vagy elnyomás hiánya. S arra sem hatalmaz fel, hogy mindig azt tegyünk, ami jólesik. A szabadság alá van vetve az igazságnak, és az emberiség igazságkeresésében és az igazságban vezetett életben teljesedik be.” (II. János Pál pápa)

1956 őszén a magyar szabadság ügye nem talált pártfogásra; senkinek sem állt érdekében segítséget, támogatást nyújtani, senki sem akarta a nevét vagy arcát adni egy kislétszámú közép-európai kommunista berendezkedésű ország lázongásához. Csakhogy ami abban a két hétben Magyarországon történt, az nem lázongás és nem ellenforradalom és nem hiábavalóság volt, hanem példamutatás. Példamutatása nemcsak a magyar, hanem a világ nemzetei számára is, hogy nem a túlerő győz, hogy nem az győz, aki nagyobbat csap az asztalra, hanem az, aki a túlerővel szemben is kiáll, aki a nagyobb ellennel szemben is beleáll a csatába; aki nem a pillanatot akarja megnyerni, hanem a halhatatlanság mércéje szerint akar megmérettetni.

Ki volt ott? – hangzik a kérdés. Ha a forradalmat nem segítette semmilyen politikai-katonai-szociális erő, akkor ki volt az, aki egy vesztes küzdelemben mégis részt vállalt? Automatikus mechanizmus szerint skandálják még a csekély ismeretekkel rendelkezők is, hogy: Nagy Imre, Maléter Pál,... mindenfajta életszerűséget mellőzve, tanult reflex szerint sorolják a magyarok ezt az iskolában az agyukba vésett információhalmazt. Pedig nem erről van szó. Valóban az 1956-os eseménysorozatnak ismeretese az emblematikus, pozitívabb-negatívabb megítélésű

szereplői. Döntéshozók, katonák, polgárok, kisebb-nagyobb mértékben vették ki a részüket a történelemformáló pillanattól, az ő nevüket megőrzi a történelemtudomány. Azonban a valódi erők nem a felszínen, a politika színpadán, a barikádok mögött, a fegyver egyik vagy másik oldalán csaptak össze, hanem a lelki síkon. A fiatal diákok idealisták, hisznek a szabadság eszményében. Ők rendelkeznek a legnagyobb lélekbeli apparátussal, mert az ő lelkiségük még szeplőtelen és nem szennyeződött be a megalkuvás és a feladás bélyegével. A katonák parancsot teljesítenek, ők feladják – legalábbis félreteszik - a lelki gátjaikat. Kívülről szemlélve az eseményeket az tárul a szemünk elé, hogy többezer fegyveres áll szemben néhány, szinte fegyvertelen fiatallal. Az igazi küzdelemben ez az egyenlőtlen harc teljesen másképpen zajlott: egy nagy tömeg üres test vívott meg néhány erővel telített lélekkel. Summa summarum: a fizikális összecsapást a fegyverek, a metafizikális küzdelmet a kisebbségben lévő, örökérvényű igazi erők nyerték meg.

Hangzik ismét a kérdés: Ki volt ott? Annyit tudok felelni: Én ott voltam. Én, aki magamat embernek merem mondani, aki Hazámat szolgálom, aki a Valódi Igazság meg nem nyugvó keresésére teszem fel az életemet, hogy a létezésben meghatározott helyemet betölteni képes legyek: igaznak lenni. S mindenki, akiben ez az őszinte törekvés erős, ott volt velem.

Szőnyi Benjámín Gyermekek Fizikája

II. rész

Az állatokról

Ezekről való elmélkedésemben azt a rendet követem, melyet tartott Isten azoknak teremtéseiben.

Halak

Csudálom itt legelőbb is, a halaknak mindennemű, kisebb-nagyobb testű sokaságát, melyek Istentől a vizekből elő hozattattak. Midőn én figyelmetesen nézem mindezeket a külön-külön félé halakat, úgy tetszik, hogy ezeknek egész testek nem egyéb, hanem egy fő, és fark. Nincsenek kezek, nincs lábok, még fejeiknek sincs, sem egy, sem másfelé fordítható szabadságok, úgy hogy, ha csak testeik állásából akarnék rólok ítéletet tenni, azt gondolnám, hogy ezek megfosztattak minden tagoktól, melyek életek fentartására szükségesek.

Bárány Lili (2/c) rajza

De azért ily kevés külső tagjaikkal is, virgoncabb, serényebb és mesterségesebb állatok ezek, mint sem, ha sok kezeik, és lábaik vólnának, és csak farkjaikkal, és kisdud hal szárnyaikkal is, mint a nyíl úgy tudnak mindenfelé menni, és inkább tetszenek repülni, mint úszni. A halak felfalják, és megésszik egymást, hát mégis miképpen maradhatnak meg elfogyás nélkül, e vízben lakó állatok? Eleit vette ennek a bölcs Isten, a halaknak kimondhatatlan szaporodásával, mely véghetetlenül meghaladja azoknak mind kihalászás, mint egymástól megevással lenni szokott fogyatkozásokat, úgy, hogy mindenkor sokkal kevesebbek, akik fogynak, mint akikkel szaporodnak. Minden apróbb halacskákat a magok prédájának tartanak a nagyobbak, kiket szüntelen is üldöznek, de ez az erőtelen község, sebesebb futásával oltalmazza magát, és oly csekély vizekre mégyen, ahová a nagyobb halak nem mehetnek. Ebből az tetszik meg, hogy a bölcs Teremtő szint annyi magokra való vigyázást oltott beléjük, amennyi az ő gyengeségek miatt félhető veszedelmek. A tenger vizeinek oly méreg sóssága vagyon, hogy én azoknak egy csepjét is alig szenvedhetem szájamban. Óh, mint élhetnek hát azokban a halak, még pedig nagy frissességben és tökéletes egészségben? És annyi só közt mint maradhat oly fajtalan az ő testek, hogy kifogattatva mindenféle húsnál legtöbb só kivántassék réájok. Honnét vagyon az, hogy a legjobb ízű, és embereknek hasznosabb halak, a víz széleken úszkálnak, és mintegy bennünket magokkal kínálnak, amelyek pedig nem oly szükségesek, messze távoznak? A Heringek, Sárdellek, Lámpréták 's a' t. addig míg meg nem szaporodnak, és meg nem nőnek, senki nem tudja micsoda örvényekben tartózkodnak, de mihelyt ezek meglettek, azonnal nagy sokasággal, sűrűséggel a tengerszélekhez közel jönne, és szeretvén a világosságot, a vizek színén játszadoznak, megmutatván így magokat a halászoknak; az éjszakát is járó helyeiken, fényes testeikkel, 's tündöklő szemeikkel igen megvilágosítván: mint egy magok láttatnak keresni, hálóban való kerítettéseket (NB. mondja ezt az Auctor a maga hazájához

képest: a magyarországi folyóvizekben is pedig, a legnemesebb halak, u: m. Vizák, Tokok, Söregek, 's a' t. nem kicsiny, hanem nagy korokban fogattatnak). Miért, hogy sok drága, és kedves ízű tengeri halak messzire kijönnek a folyóvizekben, nagy sereggel? Csak azért, hogy a tengerbéli hasznos jót, az attól távol lévő Tartományokkal is közölhessék. Micsoda kéz teszi ezeket ily serényekké, és jókká az embereknek javára? A te kezed, óh Uram, ki az embert, még a tengernek halain is Úrrá tetted. Zolt 8. Mégis e világos isteni gondviselést, ritka aki illendőképen szívére venné, és ezért a jó Istent áldaná. Még a tenger és egyéb vízpartokon lévő számtalan csigák is, az Istennek csudálatos dolgait mutatják, melyekben élni alig látszó sokféle férgeknek vagynak, mégis az ő idejében bezárlott tekenőiket megnyitják, azokban új vizet vésznek, és a véletlen beléjük mászott férgeknek magokba zárják.

Horváth Gréta (2/c) rajza

Interjúk egykori diákjainkkal

Benyhe Roberta (2008 és 2016 között volt a Szőnyi Iskola diákja)

A Szőnyi után a Gregus Máté Mezőgazdasági Szakképző Iskolában folytattad a tanulmányidat. Mi alapján döntöttél úgy, hogy a mezőgazdaság irányában tanulsz tovább?

- Először is, köszönöm a lehetőséget. Az (egzotikus, házi) állatok mindig is nagy szerepet játszottak az életemben. Irántuk érzett szeretetem késztetett arra, hogy ott tanuljak tovább. Az érettségi utáni 'Állategészségügyi technikus' képzésük ragadott meg már a kezdetektől fogva.

Milyen várakozásaid voltak a középiskolával kapcsolatban?
Hogyan sikerült beilleszkedni az iskolai és az osztályközösségbe?

- Örömmre, könnyen beilleszkedtem az osztályba. Nyugodt szívvel kezdtem az első tanévet, hiszen több ismerősöm is velem egy osztályba került, így nem volt mindenki 'idegen'.

Milyen érzések voltak benned az érettségi után? Mit tartasz a leghasznosabb tudásnak, amit ott szereztél?

- Boldog voltam, hogy a bizonyítvány a kezemben van, de éreztem, hogy itt még nem állok meg. A gazdasági órákon szerzett tudásomra vagyok a legbüszkébb, azt az órát szerettem a legjobban és azáltal tanulom azt, amiben a későbbiekben el szeretnék helyezkedni.

Részt vettél tanulmányi versenyeken, expókon?

- Mindkettőre igen a válaszom. Csapatommal (Traktor-Ászok, majd Agro-Ászok néven) több szakmai versenyen is részt vettünk, köztük a Mezőgépezés-eken, Agro Napló – Őszi Pörgésen (2. hely), valamint a Hello Modern Agráriumon, ahol az elődöntőn a 3. helyet sikerült elhoznunk, így bekerülve az országos döntőbe. 2018-ban az OSZTV (Országos Szakmai Tanulmányi Verseny) Szakma Kiváló Tanulója Versenyen, mint "rendező diák", 2019-ben az Agrár Szakma-Sztár fesztiválon a Hungexpóban, mint "kiállító".

Kialakult-e fokozottabb érdeklődés valamelyik ágazat, állattenyésztés, növénytermesztés vagy kertészet iránti?

- Tanulmányaim végéhez érve rájöttem, hogy a mezőgazdaság nem az én világom. Tisztelem a benne dolgozókat, de nem tudom magam elképzelni a felsorolt foglalkozások egyikében sem. Ellenben a gazdasági órákon szívemhez közel álló szerepet kapott a kereskedelem, a marketing.

Mi történt Veled az érettségi óta? Hogyan képezed a jövődet?

- Szeptember elsejével megkezdtem tanulmányaimat esti képzésben a Hódmezővásárhelyi SZC Corvin Mátyás Technikum és Szakképző Iskolában, ahol kereskedelmi értékesítőnek tanulok. Ez egy kétéves képzés, mely alatt két vizsgát kell tennem: az elsőt január 17-én sikeresen elvégeztem, a másodikra majd 2022 tavaszán kerül sor. Ez után tervezek még maradni 'Kereskedelmi és webáruházi technikus' képzésen, majd a későbbiekben ezen a területen elhelyezkedni.

Vannak-e visszatérő emlékeid a Szőnyiben töltött évekről?

- Természetesen. Szívemhez közel álló emlékeim közé tartozik az Enikő néni által szervezett énekkar, valamint a Tulipántlika rendezvények. Nem feledkezem meg a régi osztályomról sem, akikkel szintén számtalan vicces, olykor komoly pillanatot éltem át.

Tapasztalatod szerint milyen hatások befolyásolják most leginkább a középiskolás korosztály pályaválasztását?

- A hiányszakmák felkeresése, illetve az adott település vonzáskörzetében található elhelyezkedési lehetőségek.

Paku András (2010 és 2018 között volt a Szőnyi Iskola diákja)

Harmadik éve tanulsz Debrecenben a Kodály Zoltán Zeneművészeti Szakgimnázium és Zeneiskolában. Hány éves korodban kezdtél el a zenével foglalkozni? Milyen hangszeren tanultál, tanulsz?

A zene születésemtől kezdve része volt az életemnek a családom révén. A Szőnyiben aztán furulyázni tanultunk osztályszinten Lantosné Schmidt Klára nénivel. Harmadikban elvittek minket a zeneiskola hangszerbemutatójára, ahol nagyon megtetszett a szaxofon. Azóta is ezen a hangszeren tanulok, és élvezem, hogy zenével foglalkozhatok a mindennapjaimban.

Mi járult hozzá az elhatározáshoz, hogy a középiskolai tanulmányidat zenei irányban folytasd?

Én nem az a gyerek voltam, aki válaszolni tudott arra bűvös kérdésre, ami így hangzott: „Mi szeretnél lenni, ha nagy leszel?”. Aztán egyszer csak 6-7 osztályos korom körül valami megváltozott: egyre jobban szerettem volna elmélyülni a zenében. Ekkor még sok bizonytalanság volt bennem, mert a hangszeremet nagyon szerettem, sikereket értem el vele, de a szolfézzsal nem sikerült megbarátkoznom. Szerencsére a családom, a szaxofontanárom, Szabó Csaba és az új szolfézzstanárom, Juhász Julianna maximálisan támogattak. Nekik köszönhetem, hogy végül felvettek a debreceni Kodály Zoltán Zeneművészeti Szakgimnáziumba.

Debrecen az Alföld másik szegletében elhelyezkedő nagyváros.
Milyen várakozás volt benned az iskola elkezdése előtt?

Izgatott voltam az iskolakezdés előtt, mert Debrecen Magyarország egyik legnagyobb városa, és a költözés, a kollégiumi lét egy nagy változás volt az életemben. Érdeklődve, bizakodva vártam, hogy miket tartogat számomra az új iskolám.

Hogyan sikerült beilleszkedni a gimnáziumi/osztály közösségbe?
Könnyen megtaláltad a helyedet?

Bár eleinte nagyon hiányzott a családom, úgy érzem könnyen sikerült beilleszkednem. Az egész napos leterheltség nem könnyű, de sok barátom van, akikkel segítjük, támogatjuk egymást. Szerintem a mi iskolánk közössége és hangulata nagyon különleges és egyedi. A zene a közös nyelvünk, összetart minket. Örülök, hogy a „Kodály család” része lehetek.

Milyen gyakran jársz haza Hódmezővásárhelyre?

A jelenlegi járványhelyzetben sajnos az a kérdés aktuálisabb, hogy milyen gyakran járok Debrecenbe. Már több, mint két hónapja online tanulok itthonról, és hát a tavaszi időszak sem volt könnyű. Egyébként a járvány előtt minden hétvégén hazajártam. Ez heti 9 óra buszozást jelentett.

Úgy sejtem a Covid-járvány a Te mindennapjaidat is felforgatta.
Mennyiben nehezítik meg a zenei tanulmányaidat a korlátozások? Hogyan próbáljátok megoldani a nehézségeket?

Sajnos a COVID-járvány az én életemet is teljesen felborította. Digitális oktatás keretein belül tanulok itthon, mint a többi középiskolás diák. Zenét tanulni online nagyon nehéz. Például nem úgy, és nem akkor gyakorlok, amikor akarok, hiszen alkalmazkodnom kell a családomhoz is. A nővérem is szintén digitális oktatással itthon tanul. Tanárommal, Linzenbold Gáborral nehezen tudunk belemélyedni a zene apró részleteibe, és a digitális hangminőség sem olyan, mint élőben. Személy szerint én már alig várom, hogy visszamehessek Debrecenbe, illetve, hogy folytathassuk a normális életünket.

Debrecenben nagy múltra tekint vissza a zenei oktatás, sokszínű zenei élet jellemzi a várost. Sikerül bekapcsolódnia a helyi zenei életbe? Milyen lehetőségek nyílnak meg előtted az iskolán keresztül vagy az iskolai kapcsolatok segítségével?

Az iskola gyönyörű, felújított hangversenytermében rendszeresen tartunk tanszaki hangversenyeket is. Több mesterkurzuson is részt vehettem. Például: Nobuya Sugawa (Japán), David Salleras (Spanyolország), Jure Pukl (USA, Szlovénia), Sergey Kolesov (Oroszország), Markus Holzer (Ausztria) kurzusain. Ezen kívül

tanulhattam Réman Zoltántól (Erdély), Dr. Puskás Leventétől, Szepesi Bencétől, Selejto Erzsébettől. (Magyarország).

Ki tudnál emelni olyan koncertet, fellépést, ami emlékezetes?

Minden fellépés, koncert egyformán fontos számomra, ugyanolyan lelkesedéssel készülök rájuk. Mind közel áll a szívemhez. Ha mégis választanom kellene, akkor különösen szívesen gondolok a legutóbbi szőnyis fellépésemre a Múzeumok éjszakája alkalmából. Valamint nagyon szép emlékeket őrzök tavaly nyárról, a BalatonSAX kurzus zárókoncertjéről.

Hogyan emlékszel vissza a szőnyis évekre? Milyen pillanatok elevenednek meg benned legtöbbször?

Szeretettel emlékezek vissza a Szőnyiben eltöltött éveimre, elsősorban a haverok, a közösség miatt. Állandóan viccelődtünk, mindig jó volt a hangulat. A legtöbbször a közös focis élmények elevenednek meg bennem, illetve a rengeteg nevetés. Középiskolai tanulmányaimhoz nagyon jó alapokat kaptam itt a tanáraimtól. Köszönöm Nekik!

Hogyan képzeld a jövődet? Milyen utak nyílnak egy, a zenei pályája kezdetén lévő fiatal előtt? Mi szükséges a kívánt sikerhez?

Még másfél év van hátra a középiskolai tanulmányaimból, így elkezdtem fókuszálni az érettségire, illetve az egyetemi felvételire. Szaxofonművész szeretnék lenni. Úgy gondolom, hogy megfelelő

szorgalommal, akarattal és kitartással a zenében sincs lehetetlen. Fokozatosan próbálok haladni az életemben, és remélem, hogy egyszer minden célomat elérem. Most még elsősorban a jelenre koncentrálok, keresem az utamat. Igyekszem annyit gyakorolni, amennyit csak tudok, meghallgatom a mesterek jótanácsait és próbálom magamévá tenni azokat. A sikerhez elengedhetetlen a biztos háttér: ez nekem megadatott. Mindenben számíthatok a családomra. Eddigi eredményeim elismeréséül 2019-ben a Nemzeti Tehetség Program, valamint a MOL Tehetségtámogató Program ösztöndíjasa lehettem, így lehetőségem nyílt hangszervásárlásra is. Ez jelentős lépés volt a sikerhez vezető úton.

Tapasztalatod szerint milyen hatások befolyásolják most leginkább a középiskolás korosztály pályaválasztását?

Én úgy látom, hogy manapság eléggé befolyásolják a szülők a gyermekeiket a továbbtanulásuk során. Ez lehet jó és rossz egyaránt. Emellett sokan megijednek a távolságtól, a vidéki tanulástól és a kollégiumi élettől. Örülök, hogy nálam ez nem így történt, és úgy érzem a saját érzéseimre, gondolataimra hallgatva helyesen választottam pályát. Az én környezetemben a fiatalok pályaválasztása a legtöbb esetben már nem kérdés, hiszen 14-15 éves korukban elindultak a zene útján. Az nagyon hamar kiderül, ha ez az út nem megfelelő valaki számára. Volt olyan zenésztársam, aki nagyon hamar feladta, de a tanáraink is őszintén megmondják azt, ha hiábavaló munkát végez a tanítványuk. Véleményem szerint nagyon fontos, hogy egy gyermek kiálljon a saját vágyai mellett, és a saját álmait kergesse.

Bihacsy Balázs Bence (2007 és 2012 között volt a Szőnyi Iskola diákja)

A Te idődben milyen volt az iskolai élet a Szőnyiben?

Az én időmben (2007-2012) még egészen máshogy nézett ki az iskola épülete, még élénken él a fejemben a jelenlegi aula kialakítása előtti régi iskolaépület. Akkoriban még nem lehettünk többen 180-nál az egész iskolában, éppen ezért szinte mindenki tudta, hogy ki a másik. Nagyon családias volt az egész légkör, az én osztályom 14 fővel ballagott.

Milyen programokat, eseményeket tudnál felidézni?

Felsőskoromban a legtöbb esemény szervezésében részt vettem, mint például a farsang és a Tulipántlika. Mi kezdtük el a sulirádiót, ami remélem, a mai napig üzemel. Számomra a legkedvesebb emlékek a táborok, az utazás.

Eszedbe jut-e valamilyen vicces eset, félreértés, csínytevés?

Igazából mi nem nagyon próbálkoztunk csínyekkel, egyre emlékszem csak - vagyis, hogy mi volt már nem - de a büntetésre igen: egész testnevelés órán padot kellett emelgessünk, mert valamit nem úgy csináltunk, ahogy Pali bácsi [Kiss Pál] mondta.

A digitális tartalmak és eszközök meghatározók a mai gyerekek életében. Hogyan teltek a szünetek okostelefon, internet nélkül?

Azért már nekünk is volt telefonunk, de közel se játszottak akkora szerepet, mint mostanában. Azért bevallom, mi is facebookoztunk, akkoriban volt egy olyan, hogy 0.facebook, amivel lehetett a nyomógombos telefonon is facebookozni ingyen mobilnet nélkül. Mi sokat fogócskáztunk, amíg kisebbek voltunk, utána meg szinte csak beszélgettünk, nekem még ott voltak a Rubik kockák, azzal töltöttem nagyon sok időt.

Hogyan emlékszel vissza osztályfőnökeidre (alsó, felső), tanáraidra?

Az alsós osztályfőnökünk Alíz néni [Mónus Alíz] volt, számíthattunk rá mindenben, de le is szidott minket, ha rosszak voltunk. Felsőben Sárika néni [Hódiné Földesi Sára] volt az osztályfőnökünk és mindenben számíthattunk rá. Mindkettőjünkkel a mai napig jóban vagyok, ha találkozok velük, megállunk beszélgetni. Talán a legkedvesebb a szívemnek Abonyiné Ági néni, aki megszerettette velem a matematikát, és ő adott először Rubik kockát a kezembe.

Milyen szoros a kapcsolat az osztálytársaiddal?

Sajnos nem nagyon tartjuk a kapcsolatot a régi osztálytársaimmal, de jövőre lesz a 10 éves osztálytalálkozó, remélem, ezután majd gyakrabban fogunk beszélni/találkozni.

Miként alakult az életed az általános iskola után?

Elég kalandosak a Szőnyi utáni éveim, mivel először építész szakra mentem Szegedre, de onnan el kellett jöjjek egészségügyi okok miatt, végül a Bethlenben érettségiztem, de előtte még elvégeztem felnőttképzésen egy OKJ-s hentes tanfolyamot, majd Szegeden a jogi karon tanultam tovább, de másfél év után rájöttem, hogy nem ez a nekem való, és kimentem Angliába, ott szakácsként dolgoztam, majd jött a vírus... és most itt vagyok mérnök-informatikus hallgatóként. De ki tudja még mit hoz a holnap?

Sajtos Nelly (2000 és 2008 között volt a Szőnyi Iskola diákja)

Milyen volt az iskolai élet a Szőnyiben a Te idődben? Milyen programokat, eseményeket tudnál felidézni (szőnyis napok)?

Amikor 2000-ben elkezdtem az általános iskolát, a Szőnyi még egy sokkal kisebb közösség volt, mint amivé mostanra kinőtte magát. Első osztályban úgy 15 körül lehetett az osztály létszám, de még nyolcadik osztályban is csak 18-an voltunk. (Csak összehasonlításképpen, mikor középiskolába kerültem, 42 fővel kezdtük a tanévet.) Még emlékszem azokra az időkre, amikor nem 8 osztály volt, csak 6, mert a Szőnyi akkor még a kezdetleges (kísérleti) fázisánál tartott. Mindez egy családias légkört és egy nagyon összetartó közösséget eredményezett, ahol mindenki név szerint ismert mindenkit (tanár a diákot, kicsi a nagyot, és fordítva). Első szőnyis emlékeim közé tartozik egy „Bakancs túra” elnevezésű program, ami egy szombati munkanapon került

megrendelésre tanítás helyett. Csapatokra bontva jártuk a várost feladatokat megoldva, az anyukák pedig zsíros kenyérral vártak bennünket a végállomáson. Ez a program nagyon emlékezetes maradt az egész családomnak, ugyanis apukám azóta is büszkén emlegeti, hogy kinevezték ott csapat vezérnek (jókor volt jó helyen), és, hogy hogyan csalta át mindkét lányát a saját csoportjába (engem eredetileg máshová osztottak be). Még alsós lehettem, amikor egy nagy református iskolai találkozón vettünk részt a fél iskolával Budapesten a Sportarénában. Itt más református iskolák diákjaival találkoztunk, ami azért maradt emlékezetes, mert szerintem ennyi embert, ekkora zárt térben még sosem láttam azelőtt. Egyik évben, a tanév végen amerikai vendégek érkeztek az iskolába, így a tanítás két héttel korábban ért véget. (Emlékszem, ezt teljesen váratlanul jelentették be, és mi ezt kitörő örömmel fogadtuk.) Az év utolsó napjait azzal töltöttük, hogy az amerikai kultúráról tanultunk, próbáltunk angolul beszélni, és úgy csinálni, mint aki érti, hogy mi az a sok fel-alá rohangálás a baseballban. Sok iskolai előadásban részt vettem, illetve volt, hogy versenyre is színdarabbal kellett készülni. Játszottam mogorva öregembereket (Karácsonyi ének, Melyiket a kilenc közül?), a második előljárót A rátóti csikótojásban, de volt, hogy Zakeus történetének voltam a narrátora vagy éppen egy jó szamaritánus bőrébe bújtam. Hatodikos koromban került sor először táborozásra, a Balatonra utaztunk. Nagyon jól éreztük magunkat, bár annyi szűnyoggal szerintem azóta se találkoztam a Balcsin. Vagy bárhol. Az ezt követő években jártunk a Mecsekben és a Dunakanyarban is. A farsangok alkalmával nagyon fontosnak éreztük magunkat, mert hagyták, hogy besegítsünk a büfében. (Estébe nyúlóan mosogatni akkor még valahogy nagyobb bulinak tűnt.)

A digitális tartalmak és eszközök meghatározók a mai gyerekek életében. Hogyan teltek a szünetek okostelefon, internet nélkül?

Nagy szenzáció volt, amikor az iskola udvarán megépült a vár. Sokat játszottunk rajta, bár elég hamar kinőtük, aztán le is tiltottak róla, mert egyfolytában fent akartunk rajta fogócskázni. Felsőben elkapott bennünket a puzzle-láz, rengeteget kirakóztunk szünetekben, volt, hogy úgy belelendültünk, hogy teljesen elvetemült módon képek voltak napközben is maradni, csak hogy folytathassuk, amit elkezdtünk.

Hogyan emlékszel vissza osztályfőnökeidre (alsó, felső), tanáraidra?

Hálásan gondolok vissza az alsós tanítóimra, Ági nénire [Ollé Tamásné Becsei Ágnes] és Aliz nénire [Mónus Aliz], elvégre megtanítottak írni, olvasni és számolni. Valamit jól csinálhattak, ugyanis a lakosság azon alacsony hányadába tartozom, akik tudnak többé-kevésbé helyesen írni. Az, hogy le tudom írni rendesen, hogy 'muzáj', felbecsülhetetlen kincs. A felsős osztályfőnökömnek, Kriszta néninek [Bacsáné Lévai Krisztina] köszönhetően szerettem meg az irodalmat és az olvasást. (Kivéve a Toldit...) Hála neki, a humorérzésem is fejlődött, mert hajlandó volt elviselni a már akkoriban kialakulóban levő fura, szarkasztikus humoromat. Judit néninek [Gilicze Judit] élveztem a földrajz és hittan órait, bár leginkább az maradt meg bennem, hogy milyen jókat el lehetett vele röhögcsélni a legidiótább helyzetekben. Enikő néni [Vajda Enikő] elhitette mindannyiunkkal, hogy tudunk énekelni, a szomorú valóságtól megóvva bennünket. Noémi néniről [Vanderstein Noémi] mindig

az alapossága jut eszembe, és hogy milyen összeszedetten adta le a tananyagot. Most visszanezve a régi, ki nem dobott ellenőrző füzetemet, a beírásokat és a figyelmeztetéseket is nagyon szépen, precízen írogatta. Tudom, hogy a rajz órákat nagyon lassan és nehezen szerettem meg, mostanra mégis az egyik kedvenc szabadidős elfoglaltságommá vált a tervező grafika, aminek az alapja mégiscsak a rajz és a művészet, ezért FBI [Farkasné Bakonyi Ildikó] tanórái mindig felderengenek, amikor valami újat kreálok.

Milyen szoros a kapcsolat az osztálytársaidal?

Az osztálytársaim közül sajnos szinte senkivel sem tartom a kapcsolatot, viszont az egyik legközelebbi barátnőmet a Szönyiben ismertem meg. Akkor régen valahogy összebarátkoztunk, később osztálytársakká váltunk (bar Ö egy évvel fiatalabb, én egy extra nyelvi előkészítő osztályt végeztem középiskolában, így egy évfolyamba kerültünk), és azóta is boldogítjuk egymást.

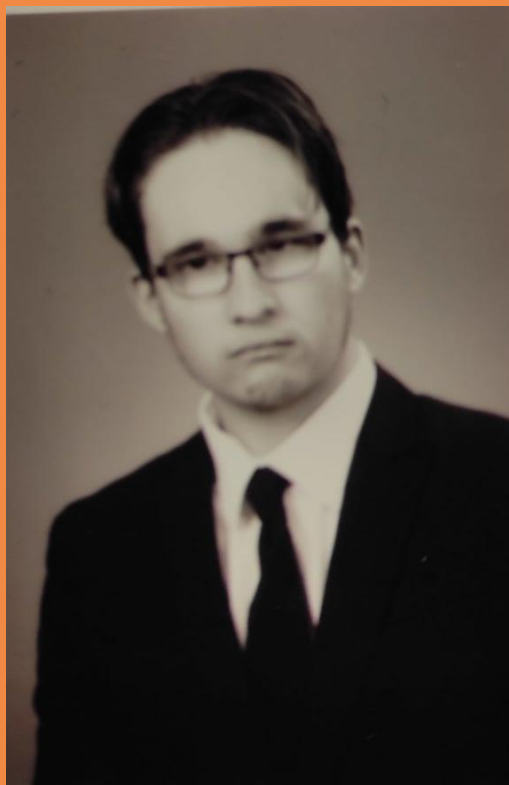
Miként alakult az életed az általános iskola után?

Középiskolai tanulmányaim során az összes tantárgy közül leginkább az angol nyelv kötött le. Nyelvi előkészítő osztályba jártam, majd nyelviskolába is beiratkoztam. Valahogy mégsem éreztem, hogy a tanórák különösen gyarapítanak a már megszerzett tudásomat, ezért csatlakoztam a Fiatalok a Megértésért Egyesülethez, akiknek a közreműködésével egy évre kiutazhattam Amerikába, hogy egy michigani családhoz költözve tökéletesíthessem a nyelvtudásomat. Hazatérve leérettségiztem, majd pár évre munkát vállaltam egy általános iskolában oktatási asszisztensként. Azonban csak nem tudtam nyugodni, többet szerettem volna látni a világból, így úgy döntöttem, megkeresem a módját, hogyan lehetne a kellemest a hasznossal összekötni: világot is látni, és meg is élni valamiből. Így vitt az utam vissza Amerikába, költöztem először Honolulura, majd lyukadtam ki később New York Cityben. Gyerekekkel foglalkoztam, közben rengeteg gyönyörű helyre eljutottam. A vízumom lejarta után úgy döntöttem, itt az ideje Európára összpontosítani, így Olaszországban, Hollandiában, Svájcban vállaltam munkát.

Halmi Dávid (2009 és 2017 között volt a Szőnyi Iskola diákja)

Voltak-e előfeltevéseid a gimnáziumi léttel kapcsolatban? Ha voltak, ezek hogyan igazolódtak vagy cáfolódtak a gyakorlatban?

Természetesen voltak. Mikor az ember egy új helyzet előtt áll, magában mindig felépít egy ideát arról az élethelyzetről, amit hamarosan meg fog tapasztalni és meg fog élni. Nekem is voltak. De természetesen nem igazolódtak be. Másoktól hallott történetek vagy tapasztalások nem a sajátjaim, éppen ezért született több hamis elképzelésem a gimnáziumi léttel kapcsolatban. Valójában teljesen más.

Hogyan sikerült beilleszkedni a gimnáziumi/osztály közösségbe? Könnyen megtaláltad a helyedet?

Alapvetően zárkózott természetű ember vagyok, s éppen ezért az új, az eddigiemtől eltérő élethelyzetek ijesztőek voltak. Hamar sikerült barátságokat kötnöm és régi barátságokat megújítani. Egy középiskolai osztályközösség folyamatosan változik; senkinek és semminek sincs benne fix pozíciója. De azt gondolom, idővel megtaláltam a saját helyemet ebben a közösségben.

A Szőnyiben is aktívan részt vettél a tanulmányi versenyeken. Az eredményeid arról árulkodnak, ez a gimnáziumban is folytatódott. 2018-ban Baka István irodalmi pályázaton III.

helyezést, 2019-ben a Németh László Országos Középiskolai Tanulmányíró Pályázaton szintén III. helyezést ért el, 2020-ban az MTA Miskolci Területi Bizottságának Filozófiai Munkabizottsága és a Miskolci Egyetem Bölcsészettudományi Karának Antropológiai és Filozófiai Tudományok Intézete filozófiai esszépályázatán egyedülként különdíjban részesültél. Mesélnél kicsit bővebben a pályázatokról?

A 2018-as Baka István esszépályázat volt az első igazi irodalmi megmérettetésem. Az első gimnáziumi tanév végén Simon Ferenc tanár úr előhozakodott azzal az ötlettel, hogy próbáljam ki magam ezen a pályázaton. (Addig a pillanatig sohasem hallottam Baka Istvánról.) Tanár úr szakmai segítségnyújtása és hasznos tanácsai nyomán az összes Kárpát-medencei pályamunka közül az enyémet találták a III. díjra érdemesnek. A Németh László Pályázat esetében már volt szakmai tapasztalatom, de mégis újszerű helyzetben találtam magam: egy drámaelemzést kellett írnom. Simon tanár úr magasszintű mentorálásával ismét országos III. díjat nyertem. 2020-ban a Miskolci Egyetem filozófiai pályázatát tartom a legmeghatározóbb munkámnak. Hatalmas gondolati és lexikai szabadságot nyújtott a pályázati felhívás. Simon tanár úr tanácsára egy Kosztolányi-novellán keresztül vezettem le a gondolatmenetemet. Azért ezt a munkámat tekintem a legkiemelkedőbbnek, mert ebben az esszében sikerült a legmélyebben magamba nézmem és önvizsgálatot tartanom, hogy őszinte állításokat és tételeket tudjak tenni a dolgozatomban is.

A 2020. évi Adventi Üzenet újságban hálásan szólsz Simon Ferenc tanár úr oktatómunkájáról, amivel a filozófiában, bölcséletben való elmélyülésedet erősítette. Miként sikerült felhívni magadra a figyelmet, a gimnáziumban nyilván nagyobb a verseny a diákok között. Volt erre szükség, vagy a tanár úr hamar „kiszúrta” a tehetségedet?

Már az első tanév legelején lenyűgözött Tanár úr irodalom iránti szenvedélye és gondolkodásmódja. Fokozatosan kezdtem kialakítani a saját szempontrendszeremet; s néhány részletes, mélyebb és igényesebb házi feladatom, írásom után az első tanév vége felé Simon tanár úr felfigyelt rám, és közösen tettünk egy (gondolati) kísérletet a korábban is említett Baka István esszépályázat keretében.

Milyen hozadékai vannak a versenyeken való részvételnek? Mit tanultál a megmérettetésekből?

A tárgyi és anyagi pályadíjon felül nyilvánvalóan rendkívül értékes szellemi tapasztalatokat szereztem. Talán elmondhatom, hogy esszéírás közben, ahogyan én formáltam a szöveget, úgy az is formált engem. A munkáim a szellemi és lelki fejlődésem eddigi lenyomatai.

Hogyan emlékszel vissza a szőnyis évekre? Meg tudod-e fogalmazni, hogy milyen mértékben tudtad hasznosítani a Szőnyiben töltött éveket tudás, szemléletet, kapcsolatok szemszögéből?

Őszintén szólva a Szőnyiben erősen útkereső voltam, de már akkor is határozottan a humán tudományterület volt a kizárólagos szenvedélyem. Szerettem a történelmet és a református hittudományi ismereteket, amelyeket a Szőnyiben szereztem, meghatározó világ- és énképformáló erővel hatott.

Lassan vége a gimis éveknél. Milyen irányban képzeld a jövődet?

Határozottan a bölcsészettudományok világában képzelem el magam. Az egyetemi felvételi eljárás során megcéloztam a pszichológia, illetve a magyar-latin szakos tanárképzést is. Mindkét területen el tudnám képzelni a pályámat. Úgy gondolom, amikor megkérdezik, hogy mik szeretnénk lenni, annyit érdemes felelni, hogy „Mindenekelőtt jó ember szeretnék lenni, a többi már csak körítés.”

Tapasztalatod szerint milyen hatások befolyásolják most leginkább a középiskolás korosztály pályaválasztását?

Divatos szakmák, területek mindig is voltak. Vannak klasszikus példák, úgy mint ügyvéd, orvos, mérnök, stb. Nyilvánvalóan a diákság döntéshozatalának egyik fő szempontja a szakmák anyagi potenciálja, emellett sokan kihívták, a nagyra törés lehetőségét

keresik, míg másoknak a nyugalom és kiszámíthatóság az első. Ez egy teljes mértékben egyénfüggő kérdés.

Söröséné Kovács Gabriella (1998 és 2007 között volt a Szőnyi Iskola diákja)

"2007-ben ballagtam el a Szőnyi Benjámín Református Általános Iskolából. Életemet nagyban befolyásolta az iskola családi és szeretetteljes légköre, mivel másik iskolában kezdtem az első osztályt, viszont ott nem találtam a helyem. Amikor édesanyám a nyakába vette a várost, új iskola után kutatva talált rá a Szőnyire. Akkoriban még a Kálvin téren volt az iskola székhelye. Emlékszem arra az érzésre és különleges - nekem nagyon jól eső - illatra, ami körüllegte az iskolát. Úgy érkeztem oda, mint egy menekült, aki szeretetre, jobb közösségre és iskolára vágyott! És megtaláltam! Jó helyre kerültem!

Kása Ferenc Tiszteletes Úr áhítatain tanultam meg az Úrtól tanult imádságot. Az évek gyorsan teltek. Később a Deák Ferenc utcai épületbe költöztünk, nagyobb helyre, több osztállyal. Mindenki ismert mindenkit, a kicsik a nagyot, a nagyok a kicsiket. Osztályfőnökünk Judit néni volt (Gilicze Rózsa Judit), aki első osztálytól vezetett az úton minket. Sok osztálytárssal tartom a kapcsolatot: vagy csak éppen úgy, hogy tudjuk, ki merre jár, mivel foglalkozik, van-e már családja. Született itt olyan barátság is, akivel mai napig szoktunk találkozni (Paku Fruzsina). Iskolai éveim alatt Bán Csaba Tiszteletes Úr mellett konfirmációs fogadalmat tettem, megkeresztelkedtem és a házasságomat is megáldotta.

Minden év végén vártuk az iskolai tábort, ahol rengeteg élményt szereztem. Ezeket a helyeket felnőttként is meglátogattam... (Balatonfenyves, Sikonda, Szilvásvárad...)

Középiskolai tanulmányaimat a Hódmezővásárhelyi SZC Eötvös József Technikumban folytattam, majd 2011-ben leérettségiztem. A négy év alatt többször visszalátogattam szeretett általános iskolámba. Tanulmányaimat gyógypedagógiai asszisztensként folytattam. Az élet visszasodort az általános iskolámba, csak kicsit másképp; nem tanulóként, hanem kollégaként. 2015 óta dolgozom pedagógiai asszisztensként az iskolában. Látom felnőttként a sok munkát és igyekezetet, amit a pedagógusok a gyermekekért tesznek.

Gyermekként és felnőttként is teljes szívvel ajánlom a leendő elsősöknek a Szőnyi Benjamin Református Általános Iskolát!"

Bán Csenge (2007 és 2015 között volt a Szőnyi Iskola diákja)

Elsősztályos korom óta a Szőnyibe jártam. Az óráközi szüneteket a barátokkal töltöttük, játszottunk, fogócskáltunk a váron és/ vagy körülötte. Amikor lehetőség volt rá, akkor pingpongoztunk. Az utolsó években inkább csak beszélgettünk.

Leginkább a tanév végén szervezett szőnyis táborokra emlékszem vissza. De a nyílt napokról valamint projektnapokról és farsangokról is vannak emlékeim.

Szerencsésnek érzem magam, a tanárimról többségében pozitív emlékeim vannak.

Az osztályközösségünk átlagos volt, 8 év alatt mentek és jöttek a gyerekek, de én mindig jól éreztem benne magam.

Az iskola életében történt változásokat pozitívan élte meg az osztály. De mi érdekes helyzetben voltunk, mivel a Zrínyi u. 5. szám alatt volt egy ideig az osztálytermünk. Valamint az is érdekes volt abban az időszakban, hogy mint 8. osztályosok a táncot is különféle helyeken gyakoroltuk. De semmi negatívra nem emlékszem.

A továbbtanulás során a középiskola számomra adott volt, hiszen mindhárom testvérem a Bethlenbe járt, sok barátom is, vagy épp oda jelentkeztek ők is. Ezentúl helybeli, református gimnáziumról beszélünk, amelyek fontos szempontok voltak.

Hosszútávú terveim még nincsenek, rövidtávú célom a főiskola elvégzése, diploma megszerzése. A budapesti Károli Gáspár Református Egyetem Tanítóképző Főiskolára járok. Még nem tudtam, merre tovább, de azt igen, hogy szeretek gyerekekkel foglalkozni.

Németh Norbert (2002 és 2007 között volt a Szőnyi Iskola diákja)

Milyen volt az iskolai élet a Szőnyiben a Te idődben? Milyen programokat, eseményeket tudnál felidézni (Szőnyis napok)?

2002-ben költöztünk Hódmezővásárhelyre Dunavarsányról, ekkor kezdtem meg a tanulmányaimat a Szőnyiben 4. osztályos tanulóként Judit néni [Gilicze Judit] osztályában. Eleinte nehéz volt egy összeszokott csapathoz csatlakozni, de szerencsére gyorsan befogadtak és a csapat részévé váltam. A mi időnkben épült meg az udvar közepére a játszóvár, ami szerintem az iskola közepe és mindig is a szünetek kedvelt helye volt számunkra. Az iskolában több program is emlékezetes maradt, például volt egy természetfotós kiállítás, amire mai napig emlékszem, és az egyik ilyen délutáni programon lőttem először íjjal is. A konfirmáció és az arra felkészítő órák is emlékezetesek maradtak Bán Csaba lelkész úrral, illetve az osztálytársaimmal.

Eszedbe jut-e valamilyen vicces eset, félreértés, csínytevés?

Ezek a mai napig titkok 😊

A digitális tartalmak és eszközök meghatározók a mai gyerekek életében. Hogyan teltek a szünetek okostelefon nélkül?

Ha valakinek már volt gombos telefonja vagy mp3 lejátszója, az gyorsan középpontba került, mert mindenki meg akarta nézni és nyomkodni egy kicsit, de közel sem volt annyira az életünk része a telefon, mint manapság. A Szőnyi már a mi időnkben is élen járt az informatikai képzésben, én személy szerint mindig is izgatottan vártam az informatika órákat vagy az olyan foglalkozásokat, ahol számítógépek közelébe kerülhettem, ez a szenvedélyem azóta is megmaradt.

Hogyan emlékszel vissza osztályfőnökeidre (alsó, felső), tanáraidra?

Minden tanáromról kellemes emlékeim vannak. Judit néni volt az osztályfőnököm egészen a ballagásomig, akinek nagyon sokat köszönhetek, de nagyon szívesen gondolok vissza a magyar órákra Enikő néniel [Vajda Enikő], az angol órákra Noémi néniel [Vanderstein Noémi] vagy éppen a történelem órákra Renáta néniel [Olasz Renáta].

Milyen szoros a kapcsolat az osztálytársaiddal?

Sajnos rég nem találkoztam a régi osztálytársaimmal, tanáraimmal, de remélem a közeljövőben egy osztálytalálkozó keretében erre lesz lehetőségem.

Miként alakult az életed az általános iskola után?

Az általános iskola után a Kossuth Zsuzsanna Műszaki Szakközépiskola informatika osztályában folytattam a tanulmányaimat, ahol érettségi mellett rendszergazdai végzettséget is szereztem. Ezek után felvételiztem a Szegedi

Tudományegyetemre, ahol programtervező informatikus diplomát szereztem. Már az egyetem alatt elkezdtem dolgozni a szakmában, és immár 5 éve a szegedi JayStack-nél dolgozok, mint szoftvertervező mérnök.

Amit tudok tanácsolni a mostani diákoknak, hogy tanuljanak, hogy amikor nagyok lesznek, azzal tudjanak foglalkozni, amit szeretnének, sportoljanak és mozogjanak sokat, mert nem véletlenül mondják, hogy ép testben ép lélek, és végül játsszanak sokat a barátaikkal és használják ki azt az időt, amit velük együtt tölthetnek az iskolában.

